

BİR TİYATRO ETKİNLİĞİ (Z KUŞAĞI)

Kültür Edebiyat bölümü yıl sonu faaliyetleri kapsamında okulumuz edebiyat öğretmeni Jale Demirci'nin yazdığı ve sahneye uyarladığı “Z Kuşağı” adlı oyunun seçmeleri ve provaları okulumuz konferans salonunda gerçekleştiriliyor.

Anne(Ayşe): 40 yaşlarında ailesine çocuklarına önem veren fedakâr bir annedir.

Baba(Selim): 40 yaşlarında ailesine çocuklarına önem veren fedakâr bir babadır.

Hülya: 8. sınıf öğrencisi, internet ve telefon bağımlısı, annesiyle çatışan bir genç kızdır.

Ali: Üniversite öğrencisi, teknolojiyi seven, babasına tepkili bir delikanlıdır.

Salim: Ali'nin arkadaşı, gezmeyi, eğlenmeyi seven bir gençtir.

Ahmet: Konuşkan, ani tepkileri olan bir delikanlıdır.

Yasin: Sakin ve düşünceli bir gençtir.

Zeynep: Hülya'nın arkadaşı çalışkan bir öğrencidir.

Süheda: Hülya'nın arkadaşı. Eğlenmeyi, gezmeyi ve süslenmeyi seven bir genç kızdır.

Nilüfer: Magazini, gezmeyi, eğlenmeyi seven bir genç kızdır.

Misafirler: Berrin, Ekrem, Ceren, Murat.

1. Sahne

(Sahnedekiler: Anne, baba, Hülya, Ali. Yemek saati.)

Ali: (elinde telefon) Offff acıktım ya. Anneee yemek hazır mı!

Baba: (Elinde telefon)

Hülya: Babacığım ya ben hamburger sipariş etsem olur mu ki?

Ali: Oooo hanımefendiye bak ya. Annem mutfakta sabahtan beri yemek yapıyor.

Hülya: Sana ne ya kıskanma beni niye kıskanıyorsun.

Anne: (Elinde tabaklar kaşıklar sahneye girer.) KIZIIM hadi yavrum yemekler hazır. Bir şeyler getir mutfaktan.

Hülya: Ya öfff ya! Niye ben? Niye abim yardım etmiyor?

Ali: Sen kızsın ben erkeğim kızım. Kızlar mutfaka hadi hadi.

Anne : Alii oğlum lütfen yapma çocuğum sen de yardım etsen kızdırmasan kardeşini ne olur yani ya. Her akşam her akşam...

Baba: Benim güzel kızım yardım ediver annene hadi kızım.

Hülya: Ben yemek yemiycem ki o yemeği sevmiyorum, yemem ben. (içeri gider.)

Ali: Annem ya yine kuru fasulye pilav menüsüyle yemekteyiz yarışmasında zirveyi yakalamışsın.

Anne: Oğlum bırak şimdi zirveyi zirvalamayı da git getir kardeşini içerden. Bak yeterince yoruldummm. Bugün iş yerinde iş de çoktu. Hadi çocuğum yardımcı olun bana.

Ali: Ya offfff. Bu kızı var ya. Gel kız buraya. (içeri gider.)

Baba : (Sofraya yardım eder.) Biz de yoğunduk bugün. Bütün gün hesaplarla uğraşmak yordu beni de.

(Ali ve Hülya bağırarak gelirler.)

Hülya: Karışma bana be canım istemiyor yemek sana mı soracağım.

(içerden sesleri gelir.)

Ali: Ergen hareketler yapma, tepemi attırma benim.

Hülya: Ben sevmiyorum kuru fasulyeyi yemek istemiyorum.

Baba: Kızım kuru fasulye sevilmez mi, milli yemeğimiz bizim, bari pilav ye.

Anne: Kızım tencere yemeği sağlıklı diye yemek yapıyorum beğenmeyip yemem diyorsun. Üzmeyin beni lütfen, her akşam her akşam olmaz ama böyle.

Ali: Ben böyle yemem desem ooooo ne hayırsızlığım kalırdı ne uyumsuzluğum.

(sessizlik olur.)

Baba: Okul nasıl geçti kızım, neler yaptınız bugün?

Ali: Bir şey olmuş yine okulda kesin. Bunda böyle atarlar giderler varsa kesin zorbalığa uğradı bugün. Ezik bu ezik. Bize geçiyor havası.

Hülya: Niye ezikmişim. Ezik mezik değilim ben.

Anne: Alii Ali kaç kez konuştum ben seninle yapma lütfen. Neden kardeşine ezik mezik diyorsun, madem düzgün konuşamayacaksın müdahale etme bari.

Baba: Hadi yemeğini yesin herkes. Sofranın tadını kaçırmayın. Büyüklerimiz sofrada konuşulmaz derdi.

(Sessizlik olur bir süre.)

Hülya: (Telefonla uğraşır.) Doydum. Pilavımı bitirdim işte. (masadan kalkar, içeri gider.)

Anne: Telefon, internet zamanın vebasası ne olacak bu çocukların hali.

Ali: Anneciğim abartma istersen, online ders yapıyoruz bütün gün nerdeyse.

Anne: Ah be yavrum aileler dertli, çocuklar odalarında bilgisayarlara, telefonlara esir olmuş farkında değil. Senin için söylemedim. Online dersi olan, online iş yapan pek çok insan var tabi.

Ali: Evet anneciğim evet eline sağlık. (İçeri gider.)

Baba: Yorma bunlarla kafanı canım yorulmuşuz zaten. (masadan kalkar koltuğa geçer.)Elinde telefon karıştırılmaktadır.)

Anne: Bu yıl sınava girecek. Şimdi içeriye gitsem ya oyunda ya telefonda gel de düşünme şimdi. (Sofrayı toparlar, ayağa kalkar.)

Baba: Yeni telefon istiyor. Üç gündür yalvarıyor. Benim eski telefonu verdim ya. Kızıma karışmayın. Akıllı, uslu, temiz ahlaklı benim kızım.

Anne: Bu yıl vermeyecektik o telefonu eline. Hiç hiç iyi yapmadık gerçekten çok yanlış yaptık. (Oturur.)

Baba: Ya Ayşe sen de söylenmesen artık. (Birden yükselir.) Kimin telefonu yok ki Allah aşkına, bütün arkadaşlarının var diye 5. sınıftan beri yalvarıyor çocuk. Pandemide falan senin telefonunla idare etti zaten.

Anne: Ya parası için demediğimi biliyorsun sen de. En iyisini en pahalısını da alırız. Ama oyunlar sosyal medya mahvediyor, ekran bağımlısı oluyorlar. Bak oyun açmam dedi söz verdi. Elinde oyun oynuyor çoğu kez. Şifre de koymuş. Üstüne gitmiyorum. Ben de güveniyorum. Maşallah akıllıdır benim kızım ama.

Baba: Sakin ol lütfen sakin. Germe kendini de bizi de germe. Ben takip ediyorum onu. Denemeleri fena değil. Abisinden daha iyi yapacak bak görürsün.

Anne: Ayyyyy (mutlu olur.) inşallah. Tek bana yardım etmesinler. Hayatlarını kurtarsınlar. Hangi okul, hangi meslek önemli değil. Bir amaçları hayalleri olsun, peşinden gitsinler.

Baba da içeri gider. (...)